

ROVARIRTÁS

Brigádunk négy tagból áll.

Ragadványneveink: Örnagy, Szabó, Bányász, Író.

Jelszavunk: „Ki ide belépsz, felejtsd kint becsületes neved!”

Ehhez tartjuk magunkat. Már öt éve.

Öt év alatt összekovacsolódtunk. Kis család. Kis súrlódások. De a nagy dolgokban teljes egyetértés.

Voltunk már többen is. Azután megcsappantunk. Főleg a főnökök cserélődtek. A spekulánsokat cégünk vezetősége váltotta le. Az iszákosokat a járási egészségügyi állomás. A hülyéket felfelé buktatták. Az okosok és impotensek maguktól álltak tovább. A tolvajokat mi zavartuk el. Így maradtunk négyen.

Munkánk három fő tevékenységből áll: fertőtlenítésből, patkányirtásból és rovarirtásból.

Fertőtlenítés ritkán akad: pöcegödör, kanális, kukák, fertőző betegek ágya, közönyfelejtette hulla a lakásban. Bűz, bűz, bűz.

A patkányirtás, mióta megszüntették a neragenpatronok gyártását, dögunalom. Bezzeg azelőtt, az volt az igazi szórakozás. Egyikünk meggyújtotta a pisztoly töltetét és behelyezte a lyukba. Mi, többiek, vastag botokkal körülálltuk. Egész családok fulladtak meg a föld alatti folyosók labirintusában. Az erősebb példányok kiugráltak. Ezekről mi „gondoskodtunk”. A munkánkhoz szükséges agresszivitást legádázabb ellenségeink nevének hangos kiáltásával élesztgettük. Tompa puffanások jelezték, hogy sikeresen. Az eredmény meg azonnal látható volt. Nem úgy, mint most. Mostanában lerakjuk a mérgezett töpörtyút, vagy kukoricadarát, azután *malcajt!* Jó étvágyat kívánva továbbállunk. Eszik, nem eszik? Ez van, ezt kell szeretni! Amikor harmadnapra beáll a belső vérzés, mi már messze járunk.

Tulajdonképpen a rovarirtás a legszórakoztatóbb. Igaz, számunkra a legártalmasabb! Itt mindig történik valami váratlan. Légyirtásra hívnak, kisül, hogy poloskájuk van. Nékünk azután igazán nem számít, csótány, tücsök, poloska, moly, szúnyog, svábbogár, tetű. Idegen lakások ajtaja nyílik meg előttünk (vagy csapódik be -, mert ilyen is volt már!). És szállodák, éttermek, üzemi konyhák, kocsmák, öltözők, fürdők. Csótány a telefonkagylóban, poloska a nagybőgőben. Ugye, mulatságos?

Hát még amiről nem beszélhetek, mert kötelez az ígért diszkréció, no meg a saját érdekem is úgy kívánja. A privát munkák! Például. . .

Telefonál egy volt úriasszony, látogassam meg délután, kedvenc, lakásban tartott kendermagosánál tyúktetűt vett észre. Felkeresem. S mi a nagy helyzet? A tyúk tolla között nincs egy fia tetű sem, a volt úriasszony ellenben már az arcbőre alatt is rühös. Te jó isten, hogy mit dolgoztam, míg kipucoltam belőle, végül kiszúrta a szemem egy pirossal, pedig a legszimplább orvos egy zöldön alul szóba sem állt volna vele. Ráadásul azóta nagy ivben kikerül az utcán. Csak azért mondtam el.

Azután a srácok, akik először szednek fel lapostetűt a WC-n. . .

- Ugyan, fiacskám, ezt meséld az anyukádnak, majd, ha észreveszi. Ha jó

volt, és megérte, akkor ne szégyelld! – vigasztalom őket. – Ha nem, akkor ugyebár más a helyzet. Aztán mit akartál húsz koronáért, selyemhernyót?! No, vesd le a gatyád, először borotválunk! Te jó isten, mivel kented be magad, fáradt olajjal?

Hát szóval ilyen vagy hasonló privát munkáim akadnak. Keveset hoznak a konyhára. Gyomor kell hozzájuk. Ha mégis elvégzem őket, inkább szánalomból csinálom.

A mai munka rovarirtás lesz.

Ma estére, jobban mondva éjszakára egy járási székhely főpályaudvarának vasúti restijét vállaltuk el.

Hétre, vagy ha urasabban kívánják hallani, tizenkilenc órára jöttünk be a munkahelyünkre. Beöltöztünk a kötelező cuccok felébe. Azért a felébe, mert a teljes cuccban lehetetlen dolgozni. Azután jöhet a raktár. Anyagvételezés. Az Őrnagy kiadja. S máris pakolunk. Autóba rakjuk (rakjuk? – gyömöszöljük!) az anyagot, gumitömlőket, a két, fődarabokra szétszerelt tologatható kéziszivattyút, szórófejeket, miegymást. Majd a gumicsizmák, gumikesztyűk, szemüvegek, respirátorok következnek.

– Megvan minden, fiúk? Nem hiányzik semmi? – kérdezi az Őrnagy, mielőtt a volán mögé ülne.

Őrnagy a főnök. Egyébként úgy dolgozik, mint mi. Az egész főnöki rang, kinevezés vállalatunk részéről nem más, mint égbekiáltó szélhámosság. Minden felelősség az Őrnagyé, kap érte kétszázötven koronát. Azonkívül ő az egyik gépkocsivezetőnk. Ez újabb kétszázötven koronát jelent. A mai útviszonyok között büntetésre kevés.

Bányász a másik autónk sofőrje. De most egy autóval megyünk.

Szabónak csak a feleségére van hajtásija.

Nékem van jogosítványom, de kétszázötven koronáért nem vagyok hajlandó régen roncslepre való autóval kínlódani. Otthon a Zsiguli, ugye, egészen más!

Őrnagy kérdéseit figyelemre sem méltatjuk, egymás között marhaskodunk.

– Mi hiányzik még, fiúk? – kérdi türelmetlenül.

– Pénz! – kiáltja Szabó.

– Az a legkevesebb! – nevet Őrnagy.

– Bányásznak egy kereke! – kezdem a szokásos évődést.

– Vigyázz, Író, vigyázz! A tollat már kiverték a kezedből, azt a csúfszájú pofádat meg én verem szét!

– Minden rendben! Mehetünk! – állapítja meg Őrnagy.

Elindulunk. A sarkon előnyt adunk, irányjelző jobbra, kikanyarodunk a főútra, de nem jutunk messzire. A városokon keresztülvezető főutakon többnyire található egy-egy vendéglátóipari egység. Hát ezen is van egy. Koronának hívják. Nem tudom miért. Történelemben jártas személyek szerint valamikor itt rejtegették a koronát. A mai emberek véleménye egészen más, s az is megoszlik. Egyesek szerint azért hívják így, mert az egész hely nem ér egy koronától többet. Mások szerint azért Korona, mert ezen az átkozott helyen költik el az utolsó koronájukat.

Képtelen vagyok eldönteni, kinek lehet igaza, mi mindenesetre betérünk. Jöhet a szokásos kávé. Bányász kivételével, ő kofolát iszik. Nem bírja a kávé, ideges tőle. Általában kissé ideges. Mióta rászakadt a bánya. Mert valóban bányász volt. Nem lett nagy baja, csak rájött, hogy a bányát nem neki találták ki.

– Meg nem innám! Moslék! – mondom utálkozva a kofolára.

Bányász pulykavörös lesz.

Amíg visszanyeri rendes színét, megbeszéljük a megbeszéltnivalókat. A vasúti restiről. Mely helyiségeiben szokott lenni a legtöbb csótány... Milyen koncentrációval fogunk permetezni, satöbbi.

Azután fizetünk és otthagyjuk a Koronát a cigányoknak.

Máskor egy óra az út autóval N.-be. Most valamivel tovább fog tartani. Sűrű köd ereszkedett alá.

Órnagy választékosan káromkodik.

Én szintén. Persze nem a köd miatt, mi közöm nekem a ködhöz, én csak utazom... Nyolc óra! Szombat lévén, *Kojak* megy a tévében. Épp most jelenik meg a képernyőn a ragyogó biliárdgolyó. Sokkal szívesebben nézném, mint egész úton a Bányász kopasz fejét. Meg is mondom Bányásznak.

- Miért? - kérdi érdeklődve.

- Több benne a fantázia.

- Viszont kevesebb rajta a haj - jegyzi meg.

- Az igaz! - hagyom rá.

Vadul cigarettázunk és nagyokat hallgatunk. A szivattyúk irgalmatlanul büdösek. Alig várjuk, hogy megérkezzünk. Mióta harcolunk már olyan autókért, melyekben az utastér el lesz választva a rakodótértől! Lehet, hogy Órnagy végül kiverekszi?

A köd majdnem N.-ig elkísér. Feltűnnek a város fényei.

Másfél órával korábban érkezünk. Fél kilenc, csak tízkor kellene kezdenünk. Tízkor zárnak. De a több éves tapasztalatból tudjuk: pusztá jelenlétünk is sietteti őket.

Az Órnagy megkeresi a restifőnököt. Bejelenti neki érkezésünket.

- Az alagsorban kezdünk - hozza meg a döntést Szabó. Ő a brigádvezető. Együttal Órnagy helyettese. Bányász tizenöt, ő tizenhét éve végzi ezt a lenézett munkát. Károsodás nélkül! Kicsit sovány. Az ifjúkorban kitanult szabómesterség foltot hagyott a tüdején. Orvosi ajánlásra meg kellett válnia az ülőfoglalkozástól. Röhögnöm kell! Jó levegő helyett idejött. Vagy mégse röhögjek? Mert a tüdejének semmi baja.

Szabó kacsint. Értjük a kimondatlant. Hallgatunk rá. Nem az utcáról megyünk le az alagsorba. Szándékosan a konyhán keresztül cipeljük le a pincébe a kéziszivattyúkat.

A konyhaszemélyzet befogja az orrát, a gyengébbek öklendeznek. Óriási a hatás. Záróra ide, záróra oda, a konyhalányok fele máris lázasan csomagol, a hatalmas hűtőszekrényekbe rakják a nyers húst és a főzött ételt.

Tulajdonképpen ezt akarjuk.

Megjelenik Órnagy, nyomában a restifőnök. A vak is láthatja, hogy a restifőnök úgy beszívott, mint a pálinkába ejtett szivacs. A levegőbe szagol, karjával hadonászik. Szabó nyakába borul, s azt mondja:

- Szigorúan bevárjuk a zárórát!

- Jó - válaszolja Órnagy készségesen, de a háta mögül int, hogy ne vegyük komolyan.

A restifőnök a szakácshoz támolyog, utasítja, készítsen nekünk vacsorát. Azután a söntésbe megy, drága orosz vodkával tér vissza. Folyik a nyálunk. Felbontja, s ráparancsol a belibbenő üzemvezetőnőre:

- Marienka, poharakat!

Szabódunk, most nem ihatunk, tönkre megy a májunk. Otthon bezzeg meginnánk...!

Felhajt egy stampóval, nem érti...

- Mit isztok akkor, tejet?
- Tejet se, nagy a zsírtartalma!
- No nézd csak! Kurva patkányosok! Hogy válogatnak!

Az üzemvezetőnő (mit nő! – a múltkor kikérdeztem, lány még, huszonhat éves) kijön velünk az étterembe, s elhelyez minket egy sarokasztalnál.

- Frizurát változtatott, alig ismertem meg! – ilyeneket mondok neki.

- Igen, lenyíratam rövidre...
- Kár. Én a hosszú haját kedvelem.

- Igen?! Nem tudhattam! – válaszolja félig gúnyosan, félig érdeklődve.

Hja, egy pillanatig elfelejtettem, hogy rovarirtó vagyok, s az ilyen nem számít férfinak.

Kimegy a konyhába, kétszer fordul, hozza a vacsorát.

Nem nevezném éppen kiadósnak. Persze, ajándék lónak...

Leül mellénk, jó étvágyat kíván. Teli szájjal megköszönjük.

- Mihelyt a főnök „kiesik”, azonnal kezdhetnek. Nem várjuk be a gyorsot, se a zárórát. Korábban szeretnénk hazamenni.

Lelkendezünk.

A szőke üzemvezetőnő szeme végigpásztázik az éttermen, majd hirtelen összeszűkül. Az egyik asztalnál felfedezi a főnökét, nagy barátságban összeborulva egy másik részeggel. Bosszankodik.

- Ennek eszébe sincs olajra lépni!

Bizony nem. Felrángatja részeg asztaltársát, s hozzánk cipeli.

Az üzemvezetőnő arcán méla undor.

Én sem vágok valami lelkes képet. Még a részeg restifőnök is észreveszi.

- Hát te? Miért vagy olyan búval bélelt? Vacsorát már kaptál, inni nem akarsz, mi kell még? Mit adjak neked? Ó jó lesz? – mutat az üzemvezetőnőre. – Eddig én használtam, de ha akarod, neked adom, megkaphatod... Marienka!

- Piszok!

Marienka felugrik, egész testében remeg, elrohan.

- Eredj utána! – taszigál a restifőnök röhögve. – Ne törődj semmivel, teszi magát, nem olyan finnyás – biztat.

- Kerítőre nincs szükségem!

Nem mondom, nem volna rossz lefektetni Marienkát, de számtalan akadály van... Munkánk előtt már nincs idő ilyesmire, munka után meg legalább három napig nem fogom kívánni a nőt. Egyébként is ilyen kezdet után már teljességgel lehetetlen...

- Eredj utána! – nőgat még, de már nem lökdös, ő maga megy Marienka után, vagy ki tudja, hová.

Megkönnyebbülten felsóhajtunk, amikor végre elviszi az ördög. Egyszer csak izegni-mozogni kezd a piás pasas, akit az asztalunknál felejtett, s akit jóformán csak most vettünk észre. Rámteszi a kezét.

Megborzongok. Még kezét fogni sem szeretek senkivel. Azt meg, ha fogdosnak, egyenesen rühellem. Gyengéden, de határozottan elhúzódok. Közélebb hajol, de fejét elfordítja – a többiek felé.

- Ma délután múlt három éve, hogy meghalt az apám.

Minden másra számítottunk, csak arra nem, hogy ezt fogja mondani.

- Ráérnek, uraim? – kérdezi a hitvány emberke szertartásosan.

- Egylőre még rá! – válaszolja Órnagy. Nem érti, hová akar kilyukadni. Én már sejtem.

- Akkor elmesélem, hogy történt... - mondja, és mit nem veszünk észre?! Hogy mindkét szeme könnyben úszik. Nincs crónk visszautasítani.

- Mit isznak az urak?

- Hárman kávét, a negyedik kofolát - igyekszem praktikus lenni.

Megrendeli. Magának meg a rumot. Sörrel.

- Csak akkor kezdjen hozzá, apuskám, ha nem fog soká tartani - tisztázza a tisztázandókat Bányász mindjárt az elején. Én megértem. Kofola mellett józanul hallgatni egy részeg ember fecsegését?!

- Nem... Hogy tartana soká...? Az egész nem tartott soká... Fél öt lehetett, nem több, apámmal a futballmeccsről ballagtunk hazafelé. N. csapata játszott Hrinovával, barátságos mérkőzést. Még arra is emlékszem, hogy három nulla volt az eredmény.

Úgy beszélt, mint egy baptista pap. Lágyan, szelíden, de folyékonyan és ke-netteljesen...

- Lassan bandukolva haladtunk, egyikünk sem sietett, minék siettünk volna, sem őt, sem engem nem várt asszony odahaza. Mindketten özvegyek voltunk jóideje. Csak a fiam, az egyetlen fiam tartózkodott otthon, ha ugyan otthon volt, akkoriban kezdett el csavarogni. Érettségi után volt, nem vették fel az orvosi egyetemre. Megértettem, hogy nem találja a helyét, nem haragudtam rá. Vigasztalni persze nem tudtam. Az anyja dolga lett volna, aki tízéves korában itthagya... Nem siettünk tehát, ráerősen lépkedtünk az út szélén, keveset beszélgettünk, mert apám rosszul hallott. Utoljára egy kompresszor-állomáson dolgozott, ott ment tönkre a hallása. Figyeljenek ide, ez nagyon fontos: majdnem teljesen süket volt!

Tudomásul vesszük apja süketiségének fontosságát.

- Amikor a húsfeldolgozó üzem elé értünk, én már néhány lépéssel előtte jártam, fönt a járdán, mert onnan kezdődött a járda. A hátam mögött autózúgásra lettem figyelmes, egyszerre megéreztem, hogy baj történhet, olyan gond ütött belém apám miatt, mert akár hiszik, akár nem, én nagyon szerettem apámat. Meg aztán épp tudatosítottam, hogy a rossz oldalon megy... Mint a szellő, elshant mellettem az autó, csak előbb még egy koppanást hallottam. Inkább hallottam, mint láttam, hogy fékez. Chrysler volt - mert közben hátrahátréztem... Szeretett apám ott feküdt az út szélén, mozdulatlanul, eldobott rongycsomóra hasonlított. Rohantam hozzá, föléhajoltam, hörgött. A feje meg... A fejről inkább nem beszélnek...

Kérlelve ránk néz. Legyintünk, hogy a feje nem fontos.

- Nem tudtam, mitévő legyek, csak néztem tanácstalanul, jobban mondva már ketten néztük, mert a Chrysler tulajdonosa is ott hajlongott fölötte: „Az ismerőse? Az istenért! Válaszoljon! Segítsen rajtam! Mondja azt, hogy dudáltam. Már messziről dudáltam! Kérem?! A rokona talán?!...” „...Az apám! Nagyon szerettem...!” „Az istenért! Mondja azt, hogy dudáltam! Segítsen rajtam! Mondja azt, hogy lassan mentem. Ötvenessel-hatvanassal. Hogy elém lépett... Kérem... Van pénzem! Megfizetem! Nem fogja megbánni... Dr. Szekács vagyok, dékán a főiskolán...” - s itt megnevezte a főiskolát, meg a várost, de én azt rögtön elfelejtettem, csak az a szó dobolt bennem, hogy főiskola, s bevallom, én ott, akkor egy pillanatra teljesen elfeledkeztem csendesen hörgő apámról, s nem tudtam másra gondolni, csak a fiamra... „Bocsásson meg! Megfizetem. Ha lecsuknak, oda a pozícióm! Mondjon egy összeget... Siessen, az istenért...!” Lassan magamhoz tértem. Meg akartam simogatni az apámat, de egyszerűen nem volt hol, mindene véres volt. Meg-

szólaltam: „Nem hallotta volna meg a dudát. Süket volt...” A dékán a hidedg verítéket törölgette sápadt arcáról. „Bocsásson meg ember, de mennyi? Mondjon végre egy összeget!” „Nem kell a pénze! Ha az apám életben marad, nem bocsátok meg magának soha. Az ő nyomorúságáról mindig maga jutna az eszembe, dékán úr. De ha meg talál halni, ami nagyon valószínű, akkor megbocsátok. Egy feltétellel: bejuttatja az egyetlen fiamat a főiskolára. S én maga mellett fogok vallani. Ha azonban nem állja a szavát, s nem segíti be a gyereket, ne feledje: bármikor megváltoztathatom a vallomásomat!” „Meggyezettünk” – mondta a dékán, s láthatóan óriási kő esett le a szívéből... „Kezet rá!”, s akkor, uraim, haldokló apám fölött kézfogással pecsételtük meg azt az alkut. Kórházba szállítása után másnap meghalt az apám. „Csoda, hogy eddig is élt”, mondták az orvosok, „erős volt a szíve...” Egyébként minden más rendben megtörtént. Úgy, ahogy a dékánnal megbeszéltük. Én az ő javára vallottam és eltemettem az apámat. Ő visszakapta a gépkocsivezetői jogosítványát és felvétette a fiamat.

– Sejti-e a fia, milyen úton jutott be végül az egyetemre? – kérdem.

– Természetesen. Nincs titkunk egymás előtt.

Világos. Cinkosok.

– A harmadik évet járja már Jozskó. Szép eredménnyel. Büszke vagyok rá. S főleg abbahagyta a csavargást. Szép fiú. Különben megláthatják. Most éppen idehaza van. Tegnap este érkezett. Tanul, egy vizsgája még hátravan. Rendes fiú. Tudja, hogy ez a törzshelyem. Zárórakor értem jön és hazakisér.

A szeme már régen száraz. Nem sajnáljuk!

Vesztünkre befut a gyors, mikor lesz itt záróra?!

Otthagyjuk az apust, s a dolgunk után nézünk. Egy negyed óra múlva végleg nyomavész a restifőnöknek, s mi hozzáfoghatunk az alagsorhoz. Van ott csótány bőven. Fölöttünk meg, mikor megérzik a szörnyű szagot, hanyatt-homlok menekülnek.

Kijövünk az alagsorból.

Bányász és én hozzáfogunk az emeleti irodákhoz, öltözőkhöz. Szabó és Őrnagy a konyhához.

Az egyik iroda előtt ott toporog a zömök szakács. Rövid, fekete szakállát tépdési.

– Mi van, pajtás? – kérdem, mert útban van.

– Hallottál már ilyet? Szobát is szereztem ma éjszakára – mutatja a kulcsot –, mert nem vagyok idevalósi. De ő csak bög, bög, én meg nem tudom, hányadán vagyok. – Megsimítja nadrágja domborulatát, vastag combját. – Pedig most akkorát kamatyolnék...!

Spriccelni kezdem a folyosó falát, mire elmenekül. Majd benyitok az irodába. Ott ül Marienka – az asztalra borulva. Megfordul, szeme vörösre sírva. Letolom a respirátort.

– Ne legyen gyerek! Csak nem fog sírni egy hülye alak hülye megjegyzése miatt?! – vigasztalom.

– Igaza van! – feleli. Maga olyan rendes. Olyan finom. Mondja, hogy került ezek közé?

– Én? – nevetem el magam. – Engem, meg az Őrnagyot egyszer valamikor szánkóra ültettek. Azóta egyfolytában csúszunk lefelé. De állítólag ez még nem a hegy lába...

– Értem... – hümmögi.

Kész az emelet is, megyünk az étterembe.

Még egyszer találkozunk a zömök szakáccsal. Már gálában van. Kulcsait

csörgetve távozik. Egyedül. Vagy azt már mondanom sem kell?

Az étteremből a buzeránsok léptek le először. Nemsokára utánuk távoztak a kurvák. De a legmakacsabbja még ül. Ezeket külön-külön kell meggyőzni. Marienka is segít. Végül nem marad más, csak az apus, aki olyan jó üzletet csinált az apja halálából. Bányással gyengéden a hóna alá nyúlunk és a hátsó kijáraton át kivisszük a levegőre.

– Uraim – dadogja –, nem sejtik véletlenül, miért nem áll velem szóba apám halála óta a legkedvesebb nővérem?

Na és ha kapizsgáljuk?! Akkor mi van?!

Leültetjük egy árva padra. Ezentúl ketten árvák. Csak nem fog megfázni.

Kész az étterem, kész a büfé, már a söntés is, szünetet tartunk. Csak a konyha... Hogy mi van ott... Szóval nem bírjuk kipucolni a konyhát. Újabb szünet következik... Az asztalokban, katlanokban, üstökben, sütőkben, a villanyvezetékek kábelein hemzsegnek a csótányok. Rengeteg van, kicsi, nagy, még fehérret is látok, no lám, volt idejük degenerálódni... Nem hullanak. Nincs más hátra, itt csak az *antrix* és a *szoldep* kombinációja segíthet. Gyors táncszokás után alkalmazzuk. Prüszkölünk, krákogunk, taknyunk, nyálunk belecsorog a respirátorba.

– Az istenit!

– Fél egy!

– Kész!

Marienka aláírja és lepecsételi a munkalapot.

Szétszedjük a szivattyúkat, kiengedjük belőlük a maradék permetlét, berakodunk az autóba.

Visszamegyünk a konyhára, kezet mosni. Szabó felhúzza a gumikesztyűt, bekapcsolja az óriási hűtőszekrényeket, melyeket biztonsági okokból kikapcsoltunk.

Mielőtt elköszönnénk Marienkától, figyelmeztetjük, hogy az üzemeység két napig, azaz negyvennyolc óráig köteles zárva tartani.

Alig figyel már ránk. Két sráccal szórakozik. Megtermett srácok, biztosan megvan mindenük, ami kell. Hát ezek miatt nem kellett a szakács!

Elbúcsúzunk Marienkától, és a drága, nekünk ígért orosz vodkától. Azzal itatja a srácokat.

– Mit gondoltok, betartják a két napot? – kérdi Bányász.

– Ah, jaj – feleli Őrnagy. – Mérget vehetsz rá, hogy holnap, bocsánat, azaz ma reggel hatkor takarítanak.

– Mindegy. Mi figyelmeztettük. Alá is írta.

Fáradtak vagyunk, a cigaretta most nem esik jól.

– Kíváncsi vagyok, kiirtottuk-e mind – szólalok meg.

– Az egészségügyi állomás szerint, ha nyolcvan százalékuk lechull, sikerrel járt az irtás.

– Attól több lechullt.

– Legalább kilencvenöt százalékuk elpusztult.

– És a maradék? – kérdezi az Őrnagy.

Nem kérdezőnk vissza, mire gondolt.

Elindulunk. Ekkor látjuk, hogy apusunkat az árva padról éppen fölszedi egy jólöltözött magas gyerek. Lassítunk, de az arcát nem tudjuk kivenni.

– Még hogy nem csavarog! – jegyzi meg Őrnagy gúnyosan. – Hát eddig hol volt? Most van záróra?

– Magas gyerek. Jóval magasabb, mint az apja.

– De ha az apja a nagyapa sírjára állna, pont egyformák volnának.